

Малцо момче - голям българин

Плутувах от Неврокоп за Кавала. Отобусът летеше по гладкото шосе, което като дълга лента лжкатушкеше между зелените хълмове. Грохотът му беше погълнал тишината на ранното пролетно утро и се носеше на дълъг и широк надъниви и ливади.

Горе, на рида, се бълбеха малките кжщици на постове — единственият нми пазачи, които до неотдавна дѣлѣха наше отъ ваше.

Отминахме и поваления граничен камък. Тук вече шосето имаше малък наклон и пшканията на отобуса станаха тихи и по-спокойни.

— Сега, след малко, ще видите укрепителната линия, ще видите . . . разказваше нкой зад мене.

Възползувах се от любезния разказвач. Главата ми се въртеше на лѣво и на дѣсно, а погледът ми се луташе по скалит и търсеше да открие бункери, укрепителни линии, окопи. . .

Неочаквано от дѣсната ми страна едно звънливо момчешко гласче, занарежда нщо. Аз се обърнах към него.

— На втори пост германците . . . — разказваше то и мѣташе пламнал поглед на разни страни.

Беше тринадесет-четинадесет годишно здраво, набито момче, въ униформа на бранник. То разказваше и махаше съ ръка. Устните му бѣха засъхнали, очите сѣтѣха, сякзш виждаше още картината, за която разказваше. Никой не го слушаше, защото господина зад мене нареждаше съ дебел гласъ:

— Виждате ли тия дупки по шосето? Въ тѣх е имало мини, които отпосле германците сж обезвредили.

— Откъде знаеш за нападението на германците? — попитах бранника.

Поласканъ от вниманието ми, той обърна глава, погледна ме съ пламтящит си очи и добави:

— Азъ служа въ . . . полкъ.

— Че какъ служиш, нали си малък?

— Сиракъ съм. Гърците заклаха баща ми, защото не искаше да каже, че е грък, а след него умре и майка ми. От село Куманич съм и се казвам Янчо Димитровъ Хасковъ. Когато избѣгахъ от село ме прибраха въ полка и си останах тамъ.

— Каква работа вършиш въ полка?

— Ходя на училище. Въ четвърти класъ съм, а презъ свободното си време помагамъ на ковчезника, нося писма . . . Все се намира работа, стига човѣкъ да иска да работи.

Самоувѣрениятъ и искренъ тонъ на момчето ми хареса. Обърнах се към него, седнах по-удобно и го помолих да ми разкаже, ако знае нщо за войната.

— Какъ да не зная! Срещу шести бѣх. . .

Малкият бранник разказваше съ жаръ, устремил погледъ въ една точка. Ржцетъ му се движеше разпалено, въ очите му искреше огънь.

— Забучаха отгоре щукитъ, забумѣха орждия и картечници отдолу, а коли и танкове се нижеха свободно напредъ, като че не срещаха никакви прѣчки.

